

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กฎหมาย

กฎหมายห้ามสูบบุหรี่ในสมัยรัชกาลที่ 2 พ.ศ. 2362 , หอสมุดแห่งชาติแผนกหนังสือตัวเขียน

ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2475

-----, พ.ศ. 2492

-----, พ.ศ. 2511

-----, พ.ศ. 2517

-----, พ.ศ. 2521

พระราชบัญญัติภาษีเงิน พ.ศ. 2414

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัติมอร์ฟินและโคเคอีน พ.ศ.2456

----- . ผีน พ.ศ.2464, 2472

----- . กัญชา พ.ศ.2477

----- . ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2465, แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2528

----- . วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518, แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2528

----- . การพนัน พ.ศ.2522

----- . กำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.2522

----- . คนเข้าเมือง พ.ศ.2522

----- . คุ่มครองผู้บริโภคร พ.ศ.2522

----- . ควบคุมการนำเข้าและนำออกไปซึ่งสินค้าบางอย่างแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2490

----- . จราจรทางบก พ.ศ.2522

----- . ปาไม้ พ.ศ.2484

----- . ป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ศ.2496

----- . รับราชการทหาร พ.ศ.2497

----- . แร่ พ.ศ.2510 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2528

----- . ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469

-----, สัตว์พาหนะ พ.ศ.2484

-----, ส้ารวจและห้ามกักกันข้าว แก้วไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2489

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 37 ลงวันที่ 9 ธ.ค.2501

หนังสือ

กองบัญชาการศึกษา กรมตำรวจ. ความรู้เรื่องยาเสพติดให้โทษ ไม่ระบุสถานที่พิมพ์, พ.ศ.2522.

กุลพล พลวัน. สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์การพิมพ์, 2520.

กำธร กำประเสริฐ. คำบรรยายวิชาประวัติศาสตร์กฎหมาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

เกียรติชจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2528.

เข้มชัย ชูติวงศ์. คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์ที่บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2527.

คณิต ณ นคร. อาญาภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2524.

-----, กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2528.

ธานินทร์ กรัยวิเชียร. ระบอบประชาธิปไตย. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520.

จิตติ ติงศรัทธี. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2525.

บัญญัติ สุชีวะ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยทรัพย์สิน. กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2526.

ปรีดี เกษมทรัพย์. กฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป. เอกสารประกอบคำบรรยายระดับปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ไม่ปรากฏสถานที่และปีที่พิมพ์.

----- . นิติปรัชญา. กรุงเทพมหานคร : มิตรนราการพิมพ์, 2526.

----- . นิติปรัชญา. ภาคสอง : บทนำทางประวัติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : มิตรนราการพิมพ์, 2526.

ประมุข สุวรรณนคร. กฎหมายลักษณะพยาน. พระนคร : โรงพิมพ์ท่าพระจันทร์, 2501.

พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. พระนคร : โรงพิมพ์วิริยะการพิมพ์, 2502

พระบริหารเทพธานี. พงศาวดารชาติไทยความเป็นมาของชาติแต่ยุคดึกดำบรรพ์. พระนคร : โรงพิมพ์ ส.ธรรมภักดี, 2496.

ยิ่งศักดิ์ กฤษณจินดา. กฎหมายลักษณะพยาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524.

หยุด แลงอุทัย. กฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

ร. แลงกาด. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์, 2526.

หลวงวิจิตรวาทการ. ประชุมพงศาวดาร ฉบับความสำคัญ. พระนคร : สำนักพิมพ์เนลสันจิต, 2493.

วิษณุ เครืองาม. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศิริานุสรณ์การพิมพ์, 2521.

เสนีย์ ปราโมช. กฎหมายสมัยกรุงศรีอยุธยา. อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพพระนาถปริญา,
ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์, 2511.

อรัญ สุวรรณบุบผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

อัฒเน ชูบำรุง. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2527.

อุททิศ แสนโกศิก. กฎหมายอาญา ภาค 1. พระนคร : ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการกองวิชาการ
กรมอัยการ, 2525.

แอล คูปลาดร์, และ วิจิตร ลุลิตานนท์. กฎหมายลักษณะพยานและจิตวิทยา. พระนคร : โรงพิมพ์
อักษรนิติ, 2478.

บทความ

คณิต ณ นคร. "อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา". วารสารนิติศาสตร์คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, ฉบับที่ 2 ปีที่ 9 (พ.ศ.2520)

จรัญ ภักดีธนากุล. "ศาลกับความเป็นกฎหมายสูงสุดแห่งรัฐธรรมนูญ". ตุลนาท. เล่มที่ 1
ปีที่ 27 (มกราคม - กุมภาพันธ์ 2523).

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนะ. "โทษริบทรัพย์สิน" วารสารกฎหมาย. คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 (กรกฎาคม 2531)

ไชยยศ เหมะรัชตะ. "มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด". บทบัญญัติ
เล่ม 36 ตอน 1 (2522).

-----, "วิจัยวิภาค : ปัญหา ยาเสพติด : การศึกษาและวิเคราะห์ในแง่กฎหมาย"

วารสารกฎหมาย คณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 (ตุลาคม 2527).

-----, "สัมภาษณ์พิเศษ", วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. ปีที่ 1 ฉบับที่ 2
(กันยายน 2528 - กุมภาพันธ์ 2529).

ชวลิต ยอดมณี. "ความร่วมมือระหว่างสำนักงาน ป.ป.ส. และองค์การภาคเอกชน". วารสาร
ต่อต้านยาเสพติด. ปีที่ 1 เล่มที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2528).

-----, "แนวโน้มยาเสพติดในอีก 5 ปีข้างหน้า". วารสารต่อต้านยาเสพติด. ปีที่ 2 เล่มที่ 2
(กรกฎาคม - ธันวาคม 2529).

พิพัฒน์ จักรางกูร. "ริบทรัพย์สินเป็นโทษหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัย". ตุลพาห ตอนที่ 10 ปีที่ 14
(ตุลาคม 2510).

-----, "ริบทรัพย์สินที่ทำหรือมีไว้เป็นความผิด". บทคดี เล่มที่ 28 ตอนที่ 2
(2514).

เพิ่มพงษ์ เขาวลิต "สิบปีของสำนักงาน ป.ป.ส." วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. ปีที่ 4 ฉบับที่ 1
(มีนาคม - สิงหาคม 2530).

พยนต์ พันธุ์ศรี. "อดีต ปัจจุบัน ความเชื่อมั่นของ ป.ป.ส." วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. ปีที่ 4
ฉบับที่ 1 (มีนาคม - สิงหาคม 2530).

ภา สารสิน. "การแก้ปัญหา ยาเสพติดในประเทศไทย". วารสารต่อต้านยาเสพติด ปีที่ 1 เล่มที่ 1
(มกราคม - มิถุนายน 2528).

ลิขิต เทอดสิทธิศักดิ์. "ประวัติย่อการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
สำนักงานกฤษฎีกา". วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กันยายน 2528
- กุมภาพันธ์ 2529).

- ไว ภิโยติลกษี. "ความรับผิดชอบทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล". บทบัณฑิต เล่มที่ 35 ตอนที่ 4 (2521).
- เสนีย์ ปราโมช. "ศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง". ดุสิต เล่มที่ 2 ปีที่ 13 (กุมภาพันธ์ 2509).
- สุวิมล สายสวัสดิ์. "ยาใช้คน". วารสารต่อต้านยาเสพติด ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2529).
- สุรพล ไตรเวทย์. "มาตรการกฎหมายริบทรัพย์สินของสหรัฐอเมริกา". วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 (กันยายน 2530 - กุมภาพันธ์ 2531).
- อำนวยการ อินทภูติ. "สำนักจากประธานศูนย์ประสานงานกลาง องค์การภาคเอกชนต่อต้านยาเสพติด (ศ.อ.ส.)". วารสารต่อต้านยาเสพติด. ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2529).

วิทยานิพนธ์และเอกสารอื่น ๆ

- เกรียงชัย จันทร์เวชเกษม. มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- นิพนธ์ จักรกูร. การริบทรัพย์สิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เอกสารถ่ายสำเนา ไม่ปรากฏปี พ.ศ.).
- เน็ญแซ นรหมีจินดา. สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลกับอำนาจยึดทรัพย์และริบทรัพย์สินตามกฎหมาย ศุลกากร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- วันชัย ครีนวนันต์. สิทธิของเด็กและเยาวชนระหว่างต้องหาคดีอาญาในชั้นสืบสวนและสอบสวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2523.

สหธน รัตนไพจิตร. ความประสงค์ของการลงโทษทางอาญา : ศึกษาเฉพาะประเทศไทยสมัยใช้กฎหมายลักษณะอาญาและประมวลกฎหมายอาญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

เกา สารสิน , ปัญหาการควบคุมยาเสพติดในประเทศไทย การศึกษาเฉพาะกรณีถึงมาตรการและยุทธศาสตร์ เพื่อความมั่นคงของชาติ , เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่น 21 , 2522.

----- . ปัญหาอาชญากรรมในสังคมไทย คำบรรยายในหลักสูตรการฝึกอบรมข้าราชการอัยการ รุ่น 9, 2530.

คณะกรรมการการศึกษาวิจัยศูนย์ประสานงานกลาง องค์การภาคเอกชนต่อต้านยาเสพติด. สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาเกี่ยวกับการใช้กฎหมาย และการสำรวจความรู้สึกของประชาชนและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ที่มีต่อกฎหมายยาเสพติด และการใช้กฎหมายริบทรัพย์ของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาเป็นของรัฐ (เอกสารโรเนียว), 2527.

คณะกรรมการกฤษฎีกา, สำนักงาน. การริบทรัพย์สินประเภทที่ใช้ในการกระทำความผิด. งานค้นคว้าของกองกฎหมายต่างประเทศ (เอกสารโรเนียว ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์) .

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม, สำนักนโยบายและแผนมหาดไทย. คู่มือการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมของกระทรวงมหาดไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก. 2530.

สำนักงาน ป.ป.ส., สำนักงานกฤษฎีกา. คู่มือแนะนำสถานบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2521.

จิตติ ดิงคภักดิ์. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาการฐานกฎหมายอาญา ระดับปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, (เอกสารโรเนียว) 2523.

สภาวิจัยแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. รัฐธรรมนูญนาชาติ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา,
2516.

หยุด แสงอุทัย. การลดอาชญากรรมโดยการออกกฎหมายกำหนดแนวทางให้ศาลใช้ดุลพินิจในการ
กำหนดโทษ. นิติศาสตร์และการต่างประเทศ โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์,
2514.

พอล มาลามุด. ข้อมูลประกอบข่าว สำนักข่าวสารอเมริกัน. เอกสารแผ่นปลิวไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์,
(มกราคม 2529).

สำนักข่าวสารอเมริกา. เอกสารไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์. วันที่ 30 , 31 มกราคม 2529.

สมเด็จพระเจ้าพี่ยาเธอ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์. เล็กเซอร์พิมพ์ครั้งที่ 2 พระนคร : สำนัก
กรุงเทพบรรณาการ, 2468.

เสถียร วิชัยลักษณ์. ประชุมกฎหมายประจำศก พ.ศ.2464. เล่ม 33 - 34 พระนคร : โรง
พิมพ์นิติเวชน์ , 2477.

ภาษาต่างประเทศ

กฎหมาย

Comprehensive Drug Abuse Prevention and Control Act, 1970.

Comprehensive Crime Control Act, 1984.

Racketeer Influenced and Corrup Organization (RICO)

The Misuse of Drug Act, 1973. Singapore : Tan cheang Hui, Acting
Government Printer, 1986.

หนังสือ

Andenaes, Johannes., The General Part of the Criminal Law of Norway,
London : Sweet & Maxell Limited., 1965.

Bentham, Jeremy. An Introduction to the. Principle of Moral and
Legislation. Conn : Hafner Publishing Co., 1970.

Grupp, Stanley E., Theories of Punishment. Bloomington : Indiana
University Press, 1971.

Honderich, ted. Punishment : The Supposed Justification. London :
Penquin Bode Ltd., 1976.

Hart, H.L.A. Punishment and Responsibility. London : Oxford
University Press, 1982.

Kant, Ammanuel. "Justice and Punishment". in Philosophical Perspective
on Punishment Albany : State University of New York Press, 1972.

Michael, Jerome. and Wechler, Herbert., Criminal Law and Its
Administration Chicago : The Foundation Press, Inc., 1940.

Packer, Herbert L., The Limits of the Criminal Sanction. Colifornia :
Stanford University Press, 1979.

Pincoffs, Edmund L., The Rational of Legal Punishment. New York :
Humanities Press, 1966.

Ross, ALF. On Guilt Responsibility and Punishment. London : Stevens &
Sons Limited, 1975.

Saleilles, Raymond. The Individualization of Punishment. New Jersey :
Pattlerson Smith, 1968.

Skinner, B.F. "Punishment". In Punishment and Rehabilitation ed. by
Jeffries G. Murphy California : Wadsworth Publishing Company
Inc., 1973.

บทความ

Andenaes, Johannes. The General Prcventive Effects of Punishment. (7)
Vol. 114 U. of Pa.L. Rev. (1966).

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผนวก ก

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

222/2494

ศาลฎีกา

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2494

ความอาญา

อัยการกรมอัยการ

โจทก์

ระหว่าง

นายสีกฤษณ์ แซ่ลี้ม

จำเลย

นายสงว โตเจริญ

ผู้ร้อง

เรื่อง ตระเตรียมขนย้ายข้าวออกนอกเขตเพื่อไปทางทะเล เพื่อนำออกนอกราชอาณาจักร

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 14 มกราคม พุทธศักราช 2492

คดีนี้จำเลยต้องหาว่า ได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสำราวจและห้ามกักกันข้าว พ.ศ. 2492 โดยจำเลยตระเตรียมขนย้ายข้าวสาร 944 กระสอบ บรรทุกลงเรือยนต์เดินทะเล โตเจริญนาวา เพื่อไปทางทะเลอันเป็นการตระเตรียมเพื่อจะนำข้าวสารออกนอกราชอาณาจักรไปยังต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และในระหว่างพิจารณานายสงว โตเจริญ ได้ยื่นคำร้องว่าเป็นเจ้าของเรือของกลางซึ่งตนมิได้รู้เห็นเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดด้วย ขอให้ศาลคืนเรือของกลางให้ผู้ร้อง ซึ่งศาลอาญาพิจารณาแล้วฟังว่า จำเลยได้กระทำความผิดจริง จึงพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติสำราวจและห้ามกักกันข้าว พ.ศ. 2489 มาตรา 10 - 13 และพระราชบัญญัติสำราวจและห้ามกักกันข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 มาตรา 13 ทวิ (1) วรรค 2 ให้จำคุกจำเลย 15 ปี ลดฐานะปราณีเสีย 1 ใน 3 คงให้จำคุกไว้ 10 ปี กับให้ริบเรือ โตเจริญนาวา เรือจม 3 ลำและข้าวสารของกลาง กับให้จ่ายสินบนและเงินรางวัลแก่ผู้นำจับ และพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับด้วย

จำเลยและนายสงว โตเจริญเจ้าของเรือที่ถูกสั่งริบอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยได้กระทำความผิดจริง เห็นว่าศาลชั้นต้นวางบทลงโทษคลาดเคลื่อน จึงแก้เฉพาะบทลงโทษว่า จำเลยผิดตามพระราชบัญญัติสำราวจและห้ามกักกัน

ข้าว พ.ศ. 2489 มาตรา 10 และมาตรา 13 ทวิ (1) ตอน 2 (ซึ่งเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
 สืบสวนและห้ามกักกันข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489 มาตรา 6) นอกนั้นยื่น ส่วนอุทธรณ์ของนายสง
 โตเจริญ นั้น เห็นว่า มาตรา 13 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสืบสวนและห้ามกักกันข้าว พ.ศ. 2489
 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติสืบสวนและห้ามกักกันข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489
 ที่บัญญัติในวรรคแรกให้ริบพาหนะใด ๆ ที่ใช้ในการบรรทุกข้าวรวมถึงพาหนะที่ใช้ลากจูงพาหนะบรรทุก
 ข้าวนั้นเสีย โดยมีต้องคำนึงว่าจะเป็นของบุคคลใด และเจ้าของจะรู้เห็นในการกระทำผิดนั้น
 ด้วยหรือไม่ และในวรรค 2 ให้ลงโทษผู้พยายามหรือผู้สมรู้ตักด้วยที่บัญญัติไว้สำหรับผู้กระทำผิด
 นั้น ต้องแปลความในวรรค 2 นี้ว่า สำหรับลงโทษตัวผู้พยายามหรือสมรู้เท่านั้น สำหรับโทษริบใน
 วรรคแรก จะนำมาใช้แก่เจ้าของเรือโดยเขามิได้รู้เห็นด้วยไม่ได้ และคดีก็ปรากฏชัดว่า เจ้าของ
 เรือโตเจริญนาวาและเรือลอมในคดีนี้มีได้รู้เห็นเป็นใจด้วย จึงริบไม่ได้ จึงพิพากษาแก้ให้คืน
 เรือยนต์โตเจริญนาวาและเรือลอม 3 ลำของกลางให้แก่เจ้าของไป

โจทก์ฎีกาขอให้ริบเรือตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยไม่ได้แย้งข้อเท็จจริงที่ศาล
 อุทธรณ์ฟังว่า เจ้าของเรือมิได้รู้เห็นในการกระทำผิดนี้ด้วย

ศาลฎีกาได้ปรึกษาปัญหาที่โจทก์ฎีกาขึ้นมาในที่ประชุมใหญ่แล้วมีความเห็นว่า บทบัญญัติ
 แห่งพระราชบัญญัติสืบสวนและห้ามกักกันข้าว พ.ศ. 2489 มาตรา 13 ทวิ (1) แก้ไขเพิ่มเติมโดย
 พระราชบัญญัติสืบสวนและห้ามกักกันข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489 มาตรา 6 เฉพาะที่ให้ริบทรัพย์สิน
 ของบุคคลอื่นที่มิได้รู้เห็นในการกระทำผิดด้วยนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 29
 จึงส่งความเห็นนั้นไปเพื่อให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามมาตรา 179 ของรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทย

บัดนี้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้ให้คำวินิจฉัยมาตามคำวินิจฉัย ต. 3/2494 ลงวันที่ 29
 มกราคม 2494 ว่า บทบัญญัติในมาตรา 13 ทวิ (1) แห่งพระราชบัญญัติสืบสวนและห้ามกักกันข้าว
 พ.ศ. 2489 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสืบสวนและห้ามกักกันข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489
 มาตรา 6 เฉพาะที่ให้ริบทรัพย์สินของบุคคลอื่นที่มิได้รู้เห็นในการกระทำผิดด้วยนั้นเป็นการขัดต่อ
 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 29 และบทบัญญัติโดยเฉพาะดังกล่าวนี้ จึงใช้บังคับมิได้
 ตามมาตรา 178 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เมื่อเป็นดังนี้ ศาลฎีกาจึงพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ในข้อที่ไม่ริบเรื่อของกลางรายนี้
ให้ยกฎีกาของ โจทก์เสีย.

นางปรีชา
ประมุข สุวรรณศรี
มณูกิจวิมลอรธรณ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ 225/2506

ศาลฎีกา

วันที่ 28 เดือนมกราคม พุทธศักราช 2506

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ

โจทก์

ระหว่าง

นายอนอม โชติมณี ที่ 1, นายพนม โกเต็ง ที่ 2
นายประกอบ ฟองเจริญจำเลย
ผู้ร้อง

เรื่อง ข้อค้นของกลาง

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 21 เดือนสิงหาคม พุทธศักราช 2504

กรณีเรื่องนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาต และให้ริบร้อยนต์ศรีเจริญวารีของกลางที่ใช้บรรทุกสินค้านั้นเสีย

นายประกอบ ฟองเจริญ ยื่นคำร้องว่า ร้อยนต์ศรีเจริญวารีเป็นของผู้ร้องซึ่งได้ทำสัญญาขายให้นายตง หอมทอง เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2501 นายตง (ผ่นชำระ) ราคาให้บางส่วน คงค้างอยู่ 30,000 บาท แล้วผิดสัญญาไม่ได้ชำระอีกเลย ผู้ร้องจึงยังไม่โอนกรรมสิทธิ์ให้และเรียกเรือคืน แต่ตามหมายตงไม่พบ เพิ่งพบเรือที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเรือไปซ่อมก็ถูกพนักงานยึดเรือไปหาว่าชนของหนีภาษี และทราบชื่อนายบรรจงเช่าเรือไปจากนายตง เพื่อลากจูงเรือบรรทุกไม้กระดาน นายตงและผู้ร้องไม่ทราบจำเลยเอาไปกระทำผิด เรือนี้ยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องอยู่จึงขอให้ศาลสั่งคืนเรือให้ผู้ร้อง

โจทก์คัดค้านว่าตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. 2485 มาตรา 9 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2490 มาตรา 3 บัญญัติว่า ให้ริบสินค้ารวมทั้งสิ่งที่ใช้บรรทุก และพาหนะใด ๆ ที่ใช้ในการบรรทุกสินค้ารวมถึงพาหนะที่ใช้ลากจูงพาหนะบรรทุกสินค้านั้นเสีย โดยมีต้องค้ำประกันว่าเป็นของบุคคลใดและเจ้าของจะได้อำนาจในการกระทำผิดนั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม ฉะนั้นผู้ร้องจึงร้องขอคืนไม่ได้ และเรือรายนี้

จะเป็นของผู้ร้องจริงหรือไม่โจทก์ก็ไม่ทราบ

ศาลชั้นต้นได้ส่วนแล้ว ฟังข้อเท็จจริงว่ากรรมสิทธิ์ในเรือลำนี้ยังเป็นของผู้ร้อง ๆ มิได้
รู้เห็นในการกระทำผิดของจำเลยด้วย ส่วนที่โจทก์อ้างว่าตามกฎหมายให้ริบเรือของกลางได้นั้นเห็น
ว่าจะริบไม่ได้ ตามนัยแห่งคำพิพากษากฎีกาที่ 222/2494 ระหว่างพนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์
นายลี้ก้อย แซ่ลิ่ม จำเลย นายสงว โตะเจริญ ผู้ร้อง จึงมีคำสั่งให้คืนเรือศรีเจริญวาริให้ผู้ร้องไป

โจทก์อุทธรณ์เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามคำพิพากษาที่ศาลชั้นต้นยกขึ้นมาเทียบ
เคียงนั้นเป็นเรื่องที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติในมาตรา 13 ทวิ (1) แห่ง
พระราชบัญญัติตำรวจ และห้ามกักกันชั่วคราว พ.ศ. 2489 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2489
มาตรา 6 ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ส่วนพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้าบางอย่างที่โจทก์ฟ้องให้ลงโทษจำเลยในคดีนี้ เป็นกฎหมายคนละฉบับ และคณะ
ตุลาการรัฐธรรมนูญยังมิได้ตีความว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ จะนำมาเทียบเคียงไม่ได้

ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีแล้ววินิจฉัยว่า แม้ขณะนั้นยังไม่มีรัฐธรรมนูญ และคณะตุลาการ
รัฐธรรมนูญในปัญหาที่มิได้เกิดขึ้นในวงงานของสภาดังเช่นกรณีเรื่องนี้ เป็นหน้าที่ของศาลที่จะ
วินิจฉัยได้ตามธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร มาตรา 20 วรรคแรก พระราชบัญญัติควบคุมการ
ส่งออกนอก และการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง ได้บัญญัติให้ริบทรัพย์สินบุคคล
อื่นที่มิได้รู้เห็นในการกระทำผิดไว้อย่างเดียวกับพระราชบัญญัติตำรวจและห้ามกักกันชั่วคราว ซึ่งคณะ
ตุลาการ รัฐธรรมนูญได้ให้คำวินิจฉัยว่าใช้บังคับมิได้ จึงควรยึดถือคำวินิจฉัยนั้นมาใช้ในเรื่องนี้ได้
และ พิพากษายืน

โจทก์ฎีกาว่าพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกนอก และการนำเข้าในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้าบางอย่าง เป็นกฎหมายพิเศษ ไม่ขัดต่อความผิดทางอาญาในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59
อันเป็นกฎหมายทั่วไป และคณะตุลาการรัฐธรรมนูญยังมิได้วินิจฉัยว่ากฎหมายที่โจทก์ฟ้องจำเลยนี้ขัดต่อ
รัฐธรรมนูญ จะนำเรื่องก่อนมาเทียบเคียงไม่ได้ต้องตีความเป็นเรื่อง ๆ ไป นอกจากนี้ศาลไม่มีอำนาจ
ตีความว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญ ควรเป็นหน้าที่ของสภาที่จะตีความ ทั้งขณะนี้ก็ยังไม่มีรัฐธรรมนูญ
ตามมาตรา 20 แห่งธรรมนูญการปกครองที่บัญญัติให้วินิจฉัยกรณีไปตามประเพณีการปกครองประเทศไทย
ในระบอบประชาธิปไตย เมื่อพิจารณารัฐธรรมนูญประเทศไทยตลอดมาแล้ว ไม่มีรัฐธรรมนูญฉบับใดที่
บัญญัติให้ศาลเป็นผู้ตีความ

ศาลฎีกา ได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาคดีแล้ว

ในเรื่องข้อเท็จจริง โจทก์มิได้อุทธรณ์ จึงเป็นอันยุติแต่ชั้นศาลอุทธรณ์

คดีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า การริบทรัพย์สินของบุคคลที่มีได้กระทำความผิด ตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่างตามที่โจทก์ฟ้อง จะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ และศาลมีอำนาจตีความว่ากฎหมายใดจะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ในเมื่อ ยังไม่มีมติคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

ศาลฎีกาเห็นว่า ในขณะนี้ยังไม่มีรัฐธรรมนูญการปกครองของประเทศเป็นการแน่นอน และไม่มีมติคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ การวินิจฉัยบทกฎหมายใดตลอดทั้งการตีความตามรัฐธรรมนูญ อันมิใช่เป็น เรื่องในวงงานของสภา ศาลย่อมมีอำนาจกระทำได้

สำหรับปัญหาเรื่องการริบทรัพย์สินของบุคคลอื่นผู้มิได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดว่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ พระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอก และการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 3 พ.ศ. 2490 มาตรา 3 ที่ให้ริบทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดโดยไม่คำนึงถึงว่าจะ เป็นของบุคคลใด และเจ้าของจะได้รู้เห็นในการการกระทำผิดนั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม ได้บัญญัติในสมัย ใช้รัฐธรรมนูญ ๗ พ.ศ. 2489 ต่อมาเมื่อได้บัญญัติรัฐธรรมนูญ ๗ พ.ศ. 2492 ขึ้นในมาตรา 29 มีความว่า บุคคลจะไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิด ๗ และเมื่อได้ใช้รัฐธรรมนูญ ๗ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2495 ก็มีมาตรา 29 บัญญัติว่า รัฐย่อมเคารพต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของเอกชน ๗ ฉะนั้นข้อความที่ให้ริบทรัพย์สินของบุคคลอื่นตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2490 มาตรา 3 ซึ่งให้ริบทรัพย์สินบุคคลอื่นที่มีได้กระทำความผิด จึงขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญทั้ง 2 ฉบับ ดังกล่าวแล้ว อันเป็นผลให้เป็นโมฆะใช้ไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ ๗ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2495 มาตรา 113 และเรื่องในทำนองเดียวกันนี้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญก็ได้วินิจฉัยไว้ว่า การริบทรัพย์สินของบุคคลผู้มิได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสำรวจและห้ามกักกันข้าว พ.ศ. 2489 ๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ๗ พ.ศ. 2492 ดังปรากฏตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 222/2494 ที่ศาลล่างยกขึ้นอ้าง คำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่กล่าวนี้ย่อมนำมาใช้เปรียบเทียบกับคดีนี้ได้ เพราะเป็น เรื่องริบทรัพย์สินบุคคลผู้มิได้กระทำความผิดอย่างเดียวกัน

อาศัยเหตุนี้ ศาลฎีกาจึงพิพากษายืนให้ยกฎีกาโจทก์.

สารกิจปรีชา

ไชยเจริญ สันติศิริ

พจน์ ปุษปาคม

ห้วน ประชาบาล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

593/2494

ศาลฎีกา

วันที่ 30 พฤษภาคม พุทธศักราช 2494
ความอาญา

อัยการนครราชสีมา

โจทก์

ระหว่าง

นายโจ้วหรือหงี แซ่ตั้งที่ 1 นายบก แซ่กู่ที่ 2 นายโจ้วอี แซ่ตั้งที่ 3 นายอาน
พลขุนทดที่ 4 นายคำ ตันสิริที่ 5 นายเมี้ยน หรรสาวงษ์ที่ 6 นายทิว แซ่ตั้งที่ 7
นายชีวจิว แซ่ฮ้อที่ 8 นายทงวหรืออ้วน แซ่ตั้งที่ 9 นายลาดวน งามจิตต์ที่ 10
นายแซ แซ่ตั้ง ที่ 11 จำเลย

เรื่อง เล่นการพนันผิดเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาต

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 16 ตุลาคม พุทธศักราช 2493

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานให้จัดให้มีการเล่นการพนัน
ประเภทไพ่ห้องจีน อันเป็นการพนันประเภทไพ่ต่าง ๆ พนันเอาทรัพย์สินกันตั้งแต่เวลา 12.00
นาฬิกา ถึงเวลา 24.00 นาฬิกาของวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2493 ได้ 1 วง แต่จำเลยทั้ง
หมดยังได้สมคบกันจัดให้มีการเล่นและเล่นการพนันไพ่ห้องจีนดังกล่าวเกินเวลาผิดเงื่อนไขในใบอนุญาต โดย
จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าสำนักจัดให้มีการเล่นเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน จำเลยนอกนั้นสมคบกัน
เล่นการพนันรายนี้พนันเอาทรัพย์สินกันจนถึงเวลา 01.00 นาฬิกา ของวันที่ 13 กุมภาพันธ์
2493 เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมเงิน 50 บาท และของกลางต่าง ๆ อีกหลายอย่าง อันเป็น
เครื่องมือใช้ในการเล่น และจับได้ในวงเล่น ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติการพนัน
พ.ศ. 2478 ฯลฯ ทรัพย์สินของกลางและสิ่งจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับ

จำเลยที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 11 ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา แต่จำเลยที่
6, 7, 8, 9 และ 10 ให้การปฏิเสธว่ามีได้กระทำผิด รับเพียงว่าได้อยู่ในห้องด้วยแต่มิได้เล่นการ
พนันรายนี้

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยทุกคนได้อยู่ในวงเล่นการพนันรายนี้ ซึ่งมีการเล่นผิดเงื่อนไขในใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6 สันนิษฐานว่าผู้ที่อยู่ในวงเล่นการพนันอันขัดต่อพระราชบัญญัตินี้หรือขัดต่อความในกฎกระทรวง หรือใบอนุญาตซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้เล่นด้วย เมื่อจำเลยที่ 6, 7, 8, 9 และ 10 ซึ่งอยู่ในวงเล่นการพนันรายนี้ปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้เล่นด้วย จึงมีหน้าที่ต้องนำสืบหลักฐาน แต่จำเลยเหล่านี้ไม่นำสืบพยานก็ต้องฟังว่าจำเลยที่กล่าวนี้เป็นผู้เล่นด้วย จึงนิพากษาว่าจำเลยทุกคนมีผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 12 พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2490 มาตรา 5 (ความจริงมาตรา 5 ไม่มี ควรจะเป็นมาตรา 3) ให้ปรับคนละ 40 บาท ลดฐานปราณีให้แก่จำเลยที่ 1, 2, 3, 4, 5 และที่ 11 ที่รับสารภาพเสียกึ่งหนึ่งตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 59 ควรปรับจำเลยที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 11 คนละ 20 บาท ถ้าไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 18 ของกลางนอกจากเสื้อและตะเกียงให้ริบ กับให้จำเลยเสียเงินค่าสินบนนำจับกึ่งหนึ่งของค่าปรับแก่ผู้จับ (ที่ถูกนำจะเป็นผู้นำจับ)

จำเลยที่ 6, 7, 8, 9 และ 10 อุตธรณ์

ศาลอุทธรณ์จึงพิพากษายืน

นายลำดวน งามจิตต์ จำเลยที่ 10 ฎีกาคัดค้านว่าพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6 ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 30 ซึ่งบัญญัติว่า "ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา 178 แห่งรัฐธรรมนูญที่กล่าวแล้ว จำเลยจึงไม่มีความผิด

ศาลฎีกาได้ตรวจปรึกษาคดีแล้ว เห็นว่าในปัญหาข้อที่ว่าพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6 ซึ่งบัญญัติว่า " ผู้ใดอยู่ในวงการเล่นอันขัดต่อบทแห่งพระราชบัญญัติ หรือขัดต่อข้อความในกฎกระทรวง หรือใบอนุญาตซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นเล่นด้วย ฯลฯ" จะขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 30 วรรคแรกที่บัญญัติว่า "ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด" หรือไม่นั้น ได้มีคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ ต.2/2494 ลงวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2494 ไว้แล้วว่า ความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 ไม่ขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา 30 ฎีกาจำเลยที่ 10 จึงฟังไม่ขึ้น ฉะนั้นโดยอาศัยข้อความ

ตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6 ศาลล่างทั้งสองฟังว่าจำเลยที่ 10 กระทำ
ผิดตามโจทก์ฟ้อง พิพากษาลงโทษมานานเป็นการชอบแล้ว

ศาลฎีกาจึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลยที่ 10 นั้นเสีย

นิติธรรมประการ

ธรรมบังเกิด

นนทปัญญา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

17. Any person who is proved or presumed to have had in his possession more than --

(a) 100 grammes of opium;

(b) 3 grammes of morphine contained in any controlled drug;

(c) 2 grammes of diamorphine (heroin) contained in any controlled drug; or

(d) 15 grammes of cannabis or cannabis resin, shall, until the contrary is proved, be presumed to have had that controlled drug in his possession for the purpose of trafficking therein.

18.---(1) Any person who is proved to have had in his possession or custody or under his control ---

(a) anything containing a controlled drug;

(b) the keys of anything containing a controlled drug;

(c) the keys of any place or premises or any part thereof in which a controlled drug is found; or

(d) a document of title relating to a controlled drug or any other document intended for the delivery of a controlled drug,

shall, until the contrary is proved, be presumed to have had that drug in his possession.

(2) Any person who is proved or presumed to have had a controlled drug in his possession shall, until the contrary is proved, be presumed to have know the nature of that drug.

(3) The presumptions provided for in this section shall not be rebutted by proof that the accused never had physical possession of the controlled drug.

(4) Where one of two or more persons with the knowledge and consent of the rest has any controlled drug in his possession, it shall be deemed to be in the possession of each and all of them.

19.---(1) Whenever a pipe, syringe, utensil, apparatus or other article intended for the smoking, administration or consumption of a controlled drug is found in any place or premises, it shall be presumed, until the contrary is proved, that the place or premises is used for the purpose of smoking or administering a controlled drug.

(2) Any person found in or escaping from any place or premises which is proved or presumed to be used for the purpose of smoking or administering a controlled drug shall, until the contrary is proved, be presumed to have been smoking or administering a controlled drug in that place or premises.

20. If any controlled drug is found in any ship or aircraft it shall be presumed, until the contrary is proved, that the drug has been imported in that ship or aircraft with the knowledge of the master or the captain thereof.

21. If any controlled drug is found in any vehicle it shall, until the contrary is proved, be presumed to be in the possession of the owner of the vehicle and of the person in charge of the vehicle for

the time being.

26.---(1) An officer of the Bureau, a police officer or an officer of customs may ---

(a) stop, board and search any ship, hovercraft, aircraft, vehicle or train if he has reason to suspect that there is therein any controlled drug in contravention of this Act or any article liable to seizure;

(b) search any person in that ship, hovercraft, aircraft, vehicle or train; and

(c) search any person arriving in Singapore or about to depart from Singapore.

(2) An officer may seize and detain any controlled drug or article liable to seizure as a result of any search under this section, and may seize and detain any ship, hovercraft, aircraft, vehicle or train which has been used in the commission of or in connection with an offence under this Act.

27.---(1) Whenever anything is seized under this Act, the seizing officer shall forthwith give notice in writing of the seizure to the owner of that thing, if known, either by delivering the notice to him personally or by post at his place of abode if known:

Provided that the notice shall not be required to be given where the seizure is made in the presence of the offender or the owner or his agent, or in the case of a ship or aircraft, in the presence of the master or captain thereof

(2) An order for the forfeiture of any controlled drug or article shall be made if it is proved to the satisfaction of a court that an offence under this Act has been committed and that such controlled drug or article was the subject matter of or was used in the commission of the offence notwithstanding that no person may have been convicted of that offence.

(3) If there is no prosecution with regard to any controlled drug or article seized under this Act that drug or article shall be deemed to be forfeited at the expiration of one month from the date of the seizure thereof unless a claim thereto has been made before that date in such manner as may be prescribed.

28. Where a person has been convicted of an offence under this Act, the court may order to be forfeited to the Government any ship, hovercraft, aircraft, or vehicle which has been proved to have been used in any manner in connection with the offence except that ---

(a) this section shall not apply to any ship or hovercraft of more than 200 tons net or to any aircraft belonging to any person carrying on a regular passenger service to and from Singapore by means of that aircraft; and

(b) no ship, hovercraft, aircraft or vehicle shall be forfeited under this section, if it is established by the owner thereof that the ship, hovercraft, aircraft or vehicle was unlawfully in the possession of another person without the owner's consent.

29.---(1) All things which are forfeited to the Government under this Act shall be disposed of in such manner as the Minister thinks fit.

(2) The Minister may, in his discretion and after any proceedings under this Act are concluded, entertain and give effect to any claim to it in respect of anything which has been forfeited to the Government.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

LAW APPLICABLE TO CRIMINAL FORFEITURE PROCEEDINGS

The only criminal, or in personam, forfeitures currently authorized by federal law were enacted by Congress to enhance the effectiveness of law enforcement efforts under the Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act (RICO) and the Comprehensive Drug Abuse Prevention and Control Act. As stated earlier, criminal forfeitures are an integral part of the prosecution of RICO offenses or federal drug felonies, and they depend upon the conviction of the particular defendants charged and proof of the forfeitability of their property beyond a reasonable doubt.

I. Substantive Statutes

The substantive criminal forfeiture provisions of the RICO statute (those authorizing forfeiture and describing the property that is forfeitable) are set forth in subsections (a), (b), and (c) of 18 U.S.C. Sec. 1963.

The substantive criminal forfeiture provisions of the federal drug laws are set forth in subsections (a), (b), and (c) of 21 U.S.C. Sec. 853.

II. Procedural Statutes and Rules

A. 18 U.S.C. Sec. 1963

Besides enumerating the types of property subject to forfeiture for RICO violations, 18 U.S.C. Sec. 1963 also establishes specific procedures for preserving, forfeiting, and disposing of such property.

B. 21 U.S.C. Sec.853

In a similar fashion, 21 U.S.C. Sec.853 provides specific procedural guidelines for forfeiting the property that falls within its purview.

C. Federal Rules of Criminal Procedure

Because forfeiture under 18 U.S.C. Sec.1963 and 21 U.S.C. Sec.853 are a part of the underlying prosecution for the RICO or felony drug offense, the Federal Rules of Criminal Procedure govern the general process by which property is criminally forfeited to the United States. Criminal forfeiture procedures are specifically addressed in Rules 7 (c) (2) (which requires that notice of the proposed forfeiture be included in the indictment), Rule 31 (e) (which requires that special verdicts be rendered on the extent of the interest subject to forfeiture), and Rule 32 (b) (2) (which requires that the judgment of criminal forfeiture include authorization for the Attorney General to seize the subject property).

D. Customs forfeiture procedures

Until specific regulations are promulgated, RICO forfeitures are governed by the provisions of the customs laws on the disposition of forfeited property, the remission or mitigation of forfeiture, the compromise of claims, and awards for information. Likewise, customs procedures are applicable to the disposition of criminally forfeited property under 21 U.S.C. Sec.853, as far as they are not inconsistent with the specific provisions of that statute.

E. 21 U.S.C. Sec.881(e)

21 U.S.C. Sec.853 (i) (4) also specifically incorporates the provisions of 21 U.S.C. Sec.881(e), the statutory subsection that controls the disposition of property civilly forfeited under federal drug laws.

CRIMINALLY FORFEITABLE PROPERTY

The following is a general discussion of the types of property that can be criminally forfeited to the United States. It is not intended to be exhaustive, but simply to highlight issues that are commonly raised in this area.

I. Requirement of Statutory Authority

As pointed out earlier in this manual, property is forfeitable to the United States only if forfeiture is specifically authorized by a federal statute. AUSA's should therefore carefully review the criminal forfeiture provisions of RICO and the federal drug laws before attempting to forfeit property through a criminal prosecution.

II. Relation Back Doctrine

When evaluating potential forfeitability, AUSA's should also consider the effect of the doctrine of relation back, under which all right, title, and interest in the subject property are deemed to vest in the United States at the time of the commission of the act giving rise

to forfeiture. Any question about the applicability of this doctrine to criminal forfeiture was erased by the enactment of the Comprehensive Crime Control Act of 1984, which specifically codified the principle of relation back and incorporated it into the criminal forfeiture provisions of RICO and the federal drug laws. As pointed out in the congressional explanation of the provision, (A)bsent application of the principle, a defendant could attempt to avoid criminal forfeiture by transferring his property to another person prior to conviction.

III. Effect of State Law

Both 18 U.S.C. Sec. 1963 (a) and 21 U.S.C. Sec. 853 (a) require forfeiture of the property falling within their coverage "irrespective of any provision of State law." This language makes it clear that defendants cannot prevent federal forfeiture of their assets simply by asserting the idiosyncracies and protections offered by State corporate, business, or domestic laws.

IV. Types of forfeitable Property

18 U.S.C. Sec. 1963 (b) and 21 U.S.C. Sec. 853 (b) set forth the comprehensive scope of the term "property" as used in the criminal forfeiture statutes. According to those subsections, the term encompasses all types of real property (including those things that are growing on, affixed to, and found in land) and all types of tangible and intangible personal property (including rights, privileges, interests, claims, and securities).

V. 18 U.S.C. Sec. 1963 Property (RICO)

A. Predicate violation and conviction

The forfeiture of property under 18 U.S.C. Sec. 1963 is dependent upon the conviction of the defendant for a violation of the substantive RICO statute, 18 U.S.C. Sec. 1962.

The offenses described in the RICO statute are all predicated on the same basic varieties of underlying illegal conduct -- a pattern of racketeering activity or the collection of an unlawful debt. Subsection (a) of 18 U.S.C. Sec. 1963 prohibits the use of funds derived from such illegal conduct to acquire or maintain an interest in an enterprise engaged in interstate commerce; subsection (b) prohibits the takeover or acquisition of an interest in an enterprise through such illegal conduct; and subsection (c) forbids the use of an enterprise to pursue such illegal conduct.

B. Burden of proof

1. General standard

In order to prevail in a criminal forfeiture proceeding, the government must prove beyond a reasonable doubt not only that the defendant is guilty of the underlying RICO or felony drug offense, but also that his interest in the property covered in the indictment's forfeiture count is forfeitable. Thus, the burden on the United States in criminal forfeiture actions is a more onerous one than that borne in civil forfeiture proceedings, which require only a showing of probable cause or, at most, proof by a preponderance of the evidence. Likewise, in contrast to those civil suits based on probable cause, criminal

forfeiture actions cannot be proved through the use of hearsay, but must be conducted in strict compliance with the Federal Rules of Evidence.

2. Rebuttable presumption in felony drug cases

When considering amendments to the Comprehensive Drug Abuse Prevention and Control Act, Congress expressly recognized the difficulty presented to the government in producing direct evidence that particular property of a defendant constitutes or was derived from the proceeds of his drug trafficking activities and is therefore criminally forfeitable. In response to this recognition, Congress enacted Subsection (d) of 21 U.S.C. Sec. 853, which establishes a "rebuttable presumption" that, under certain circumstances, property represents the proceeds of illegal drug transactions. (it should be noted that no comparable provision exists in the RICO forfeiture statute.)

To take advantage of the presumption or permissive inference created in 21 U.S.C. Sec. 853 (d), the government must establish two specific elements by a preponderance of the evidence. First, it must prove that the defendant acquired the property at issue during, or within a reasonably related time after, the period during which he committed the offense for which he was convicted. Second, it must establish that there was no likely source for the property other than the underlying violation.

The Senate Report, however, makes it clear that even if the United States satisfactorily proves these elements, the statutory presumption remains permissive or rebuttable in nature. Thus, the trier of fact retains the discretion to reject its application "if it is not merited under the facts of the case or in light of evidence produced by the defendant which would bring into question its validity if it were applied.

C. Special Verdict

Rule 31 (e) of the Federal Rules of Criminal Procedure provides as follows: "If the indictment or the information alleges that an interest or property is subject to criminal forfeiture, a special verdict shall be returned as to the extent of the interest or property subject to forfeiture, if any."

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

ประวัติส่วนตัว

พ.ต.อ. วันชัย ศรีนวลนัด เกิดเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2492 ที่ตำบลจอมปลวก อำเภอ
บางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

การศึกษา

- รัฐประศาสนศาสตร์บัณฑิต จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ พ.ศ. 2516
- สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) จากมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2523
- นิติศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2525
- เนติบัณฑิตไทย จากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา พ.ศ. 2526
- เข้าศึกษาหลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2527

การทำงาน

- ผู้บังคับหมวดตำรวจตระเวนชายแดน ที่ 207 กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนเขต 2 อ. อนุรักษ์ประเทศ จ. ปราจีนบุรี พ.ศ. 2516 - 2518
- รองสารวัตรปกครองป้องกัน สถานีตำรวจนครบาลบางรัก พ.ศ. 2518 - 2522
- ผู้ช่วยนายเวร ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ (ฝ่ายปราบปราม) พ.ศ. 2522 - 2523
- นายเวรผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ (ฝ่ายปราบปราม) พ.ศ. 2523 - 2524
- สารวัตรแผนกวิจัยและวางแผน กองกำกับการนโยบายและแผนงาน กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจนครบาล พ.ศ. 2524 - 2525
- สารวัตรแผนกกำลังพล กองกำกับการอำนวยการ กองบังคับการตำรวจนครบาลบุรี พ.ศ. 2525 - 2529
- รองผู้กำกับการ 2 กองบังคับการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ พ.ศ. 2529 - 2530
- รองผู้กำกับการ 1 กองอำนวยการศึกษา กองบัญชาการศึกษา พ.ศ. 2530 - 2531
- อาจารย์วิชากฎหมาย โรงเรียนนายร้อยตำรวจ พ.ศ. 2531 - ปัจจุบัน